

Nieuwsbrief

Vrienden van Woongroep Feniks nr 10

December 2023

Ikonen presentatie

Wij hadden 20 oktober een bijzonder evenement in de Nes. Een oud collega van Henk heeft met ons zijn passie voor het ikonen schilderen gedeeld.

Rondom lagen zijn geschilderde ikonen op met blauwe doeken bedekte tafels. Hij heeft ons meegenomen in de weg die hij gegaan is en ons tal van bijzonderheden verteld die hij tegenkwam op zijn ontdekkingstocht.

Over de symboliek van de gebaren, over het weergeven van de gestalte en gezicht. Waarom grote oren, kleine mond en rechte lange neus. Over de verschillende verflagen en de substantie van de verf. Het was en is voor hem ook een weg naar binnen toe, naar stilte en rust. Hij vindt het ook fijn om heiligen te schilderen. Hij doet dat ook graag voor mensen die de zelfde naam hebben van zo'n heilige of van een aartsengel. De namen van zijn kinderen en kleinkinderen heeft hij met enthousiasme en passie op die manier met een prachtige bijbehorende heilige ikoon, bekrachtigd.

Ook enkele madonna's behoorde tot zijn assortiment. Vooral de Moeder Gods die de Heilige Geest draagt is mij bij gebleven. Deze Maria, met voor de borst een witte duif, kan in deze donkere tijden een handreiking zijn om de weg naar binnen te gaan, naar ons hart, waar we hopelijk de vrede kunnen vinden. Zo leidde deze ikonen presentatie ons op prettige wijze de Adventstijd in.

Mocht je je naam ook uitgewerkt willen zien in de bijbehorende heilige of aartsengel kun je contact met Ad Wiewel opnemen en je wens met hem bespreken. Opbrengst van verkoop van de ikonen gaan naar een fonds van een hulporganisatie voor Oekraïne. E-mail: a.wiewel@quicknet.nl

“Wat hou ik van mijn tuintje”

In de serie “Wat hou ik van mijn tuintje” volgt hieronder een stuk van Geertrui van Herwijnen over hoe haar ervaringen zijn bij het realiseren van haar verschillende tuinen.

Geertrui heeft haar caravan gestald bij boerin Marianne aan de Herenweg.

Om haar caravan heeft ze een mooie tuin uit de grond tevoorschijn getoverd.

Geesje Lubbering

Geertrui vertelt:

Toen ik ongeveer 7 jaar was verhuisden we van de Eeuwigelaan- in Bergen- naar een groot huis met een grote tuin aan de Herenweg, net voorbij de Franschman. Het huis was van een adellijke bollenkweker geweest, het was lente en de tuin stond vol met lenteklokjes, scilla's, helmbloemen die we vogeltje op de kruk noemden. Daarna kwamen de boshyacinten, anemoontjes en primula's. Nog later verschenen allerlei bijzondere narcissen, dat was de specialiteit geweest van de bollenkweker. We waren in een lustoord beland.

Mijn vader was kunstschilder, er waren acht kinderen en altijd geldzorgen. Het huis aan de Herenweg was van een vermogend heer, een soort huisvriend. Wij mochten daar wonen in ruil voor schilderijen. Er was een boomgaard, een tuin met aardbeien en bessenstruiken, met hagen eromheen, een akker die we het ploegland noemden, die werd ieder voorjaar omgeploegd en dan verzamelden we emmers met kweekwortels. Op dat ploegland werden aardappels en groenten gekweekt en er was een stuk met bloemen. Mijn eerste tuintje was een piepklein lapje waarin ik een huisje had gezaaid van tuinkers.

Iedereen hielp mee, schoffelen, wieden, hagen knippen, appels plukken. Uit eigen tuin eten was heerlijk. Mijn moeder verdiepte zich in biologisch-dynamische landbouw, we aten reformvoedsel zoals Demeter brood, de stugge boterhammen met marmite ruilden we op school voor zacht witte sneetjes met cocusbrood.

Soms was het fijn om te helpen, gaven de geschoffelde paden voldoening, de prachtige bouquetten een feest, maar eigenlijk was al het werk te veel, het was nooit klaar en mijn moeder zei zelden: ga nu maar iets voor jezelf doen. Door het altijd maar moeten verloor ik mijn plezier in tuinieren.

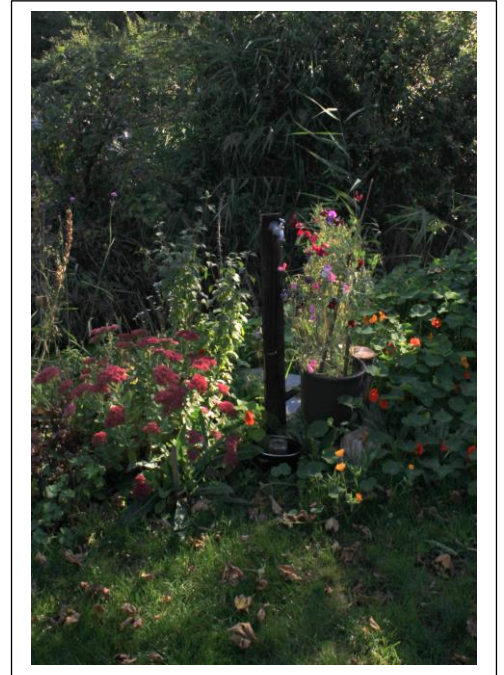
Veel en veel later, ik werkte in Amsterdam, had ik achter mijn huis een tuintje op een terrein achter de Spaarndammerstraat waar ik woonde, een smalle strook tussen de huizen, de Schoffeltuintjes genoemd, waar chinese vrouwen groente kweekten. Met dat tuintje kwam mijn plezier in tuinieren terug.

Weer later kreeg ik een caravan cadeau die ik na lang zoeken kon neerzetten bij voormalige burens in Bergen. Daar begon ik in een woestenij een stukje grond te ontginnen, maakte een bamboe wigwam die begroeid werd door lathyrus, winde, roodbloeiende bonen en zonnebloemen. Na zes jaar moest ik dit paradijsje verlaten, het terrein werd verkocht, de caravan gaf ik aan een buurvrouw.

Intussen beseftte ik hoe belangrijk het voor me was om in de grond te wroeten, de aarde te ruiken, in de stilte te kunnen zijn. Na lang zoeken en rondvragen vond ik een andere plek, ook in Bergen. Ik kon een stacaravan overnemen met een verwilderde tuin er omheen. Op die plek, bij boerin Marianne, heb ik een groente en bloementuin gemaakt. Het diep wegsteken van riet, uitvorken van zevenblad, van kweek, het was en is therapie. Ik word er zelf schoner en helderder van. Ik woonde nog in Amsterdam, ging zo vaak als mogelijk naar mijn "landgoed", met trein en fiets. In Alkmaar rook ik al de zee en het stadsrumour waaide van me af. Het wieden, het door mijn handen laten gaan van de aarde, de geur, het zaaien, de verwachting: komt er al iets op, gaan zitten nixen, genieten van het gedane, het is weldadig.

Sinds 3 jaar woon ik in Bergen, fiets in 7 minuten naar mijn buiten. In de zomer bij zonsopgang langs suffende paarden en tetterende nachtegalen. Met een kopje koffie erbij ga ik zitten kijken hoe de klapprozen hun hoedjes afschuiven en langzaam ontkreukelen, als zich ontvouwende vlindervleugels. De hommels zijn als eerste wakker, rommelen snorrend in het klapprozenhart, dan komen de bijen en nog later de vlinders en boven mij de rondzwierende zwaluwen, wat een blijmakende vogels.

Het is heerlijk om te oogsten, de eerste radijs, peultjes en pluksla. Tussen de groente staan goudsbloemen, moederkruid, cosmea, langs de randen vingerhoedskruid, zonnebloemen, tegen rekken, bonen met lathyrus en diep blauwe winde, de vlinderstruiken zitten vol met zoemers en vlinders.

Ik vind het fijn dat een tuin roept, je móét gaan gieten, wieden, snoeien. Die zorg, de aandacht, ik houd er van, een soort verliefdheid is het.

's Winters is er rust. In de caravan heb ik een houtkachel, heerlijk om daar te zijn als het sneeuwt, wat helaas nauwelijks meer gebeurt, heel soms zitten er dunne ijsbloemen op het raam. Meesjes en roodborst snoepen van de havervlokken in het voederbakje wat tegen het raam geplakt zit.

Dan wordt het lente en zomaar ineens komt de zaailust op. In mijn huis vult zich de vensterbank met potjes voorgezaaide peulen, sla, lathyrus, wat later met tuinbonen, courgette, zonnebloemen. Het voorzaaien helpt tegen slakkenvraat. Ohjee, die slakken, als een fel moederdier bescherm ik mijn kweekfels en speur met een zaklamp naar slakken die ik over de sloot de wei in slinger. 's Morgens vroeg weet ik ze ook te vinden voordat ze naar hun slaapplek kruipen, weg van de zon.

Het jaar door een tuin mee maken, ik vind het een wonder. De crocusjes, narcissen, fuchsia, magnolia, viooltjes, akeleien, het gaat maar door, van de ene weelde naar de volgende, van vroege groente tot snijbiet in november. Als ik van uitgebloeide, uitgeroeide bloemen de gave nog red, er een boeketje van maak, denk ik aan mijn moeder die niets kon weggooien en overal vaasjes had staan met haar redden. Ik ben haar dankbaar voor de liefde voor de natuur en voor tuinieren die ik van haar heb meegekregen.

Over Ubuntu

Door Frida Goede

Ongeveer een half jaar geleden las ik een stuk in de krant over Ubuntu.

Ik werd geraakt door deze levensfilosofie, waarvan de wortels in Zuid-Afrika liggen.

Het staat voor een denk-levenswijze. Ubuntu is een manier van leven, die de verbinding tussen de mensen centraal stelt.

Een diepgeworteld mensbesef dat we allen onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn.

We zijn deel van de natuur, de aarde, het universum. We zijn één-geheel.

Ubuntu betekent: "Ik ben omdat wij zijn".

Een mens is een mens door andere mensen.

De kern is dat alles wat we leren en ervaren in de wereld voortkomt uit onze relaties met anderen. Daarom is het goed als wij onze daden en gedachten bestuderen. Niet alleen om te zien wat je ermee kan bereiken, maar ook om te kijken welk effect ze hebben op de mensen tot wie we ons verhouden. Dat is vergelijkbaar met de gulden regel die je in de meeste religies en wijsheidstradities kunt terugvinden: wat jij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet.

Bekende vertegenwoordigers van Ubuntu waren de Zuid-Afrikaanse leiders Nelson Mandela en Aartsbisschop Desmond Tutu, die na het einde van de apartheid de Waarheids-en Verzoeningscommissie leidde.

' Vroeger toen we jong waren, stopte er weleens een reiziger in het dorp. Hij hoefde zelf nooit om eten of drinken te vragen. Als hij ergens stopte gaven de mensen hem te eten en boden

ontspanning. Dat is een onderdeel van Ubuntu, maar er zijn nog meer aspecten. Het betekent niet dat mensen zichzelf niet hoeven aan te pakken. De vraag is juist: wat is jouw bijdrage aan de gemeenschap en hoe verbeter je je gemeenschap?'

aldus Nelson Mandela.

Ik geef aan een geheel, waar ik zelf onderdeel van ben. De Ubuntu-filosofie benadrukt de waarde van verschillende meningen en van luisteren naar de kleinste stem, want één iemand buitensluiten schaadt de hele groep. Ieders perspectief is belangrijk. De basis van de filosofie is respect voor jezelf en anderen. Bij Ubuntu gaat het erom dat je het grotere geheel ziet, de andere kant van het verhaal.

Nelson Mandela: *" ik heb geleerd om geduldig te luisteren als mensen hun mening geven, ook als ik het er niet mee eens ben. Je kunt in een geschil niet tot een overeenkomst komen als je niet naar beide partijen luistert "*.

Ubuntu betekent: vanuit een breder perspectief kijken.

Een man had een zak mais gestolen in zijn dorp.

De diefstal in de dorpsbijeenkomst werd gezien in diverse gelaagdheden en dimensies.

Het strafbare feit: hij had gestolen.

Maar hij had ook gestolen van de community, dat werd hem zwaar aangerekend. En hij had niemand in de community om hulp gevraagd. Waar in ónze samenleving om hulp vragen misschien als zwak gezien wordt, is om hulp vragen vanuit Ubuntu gezien een eer.

Dan heb je me nodig en kan ik van betekenis zijn.

Het dorpshoofd zei naar uren vergaderd te hebben en iedereen gehoord hebbende:

"Dit is een misdaad van de hoogste orde: namelijk wij hebben niet gezien dat jouw gezin honger had".

Daar spreekt voor mij zo een wijsheid uit.

Ubuntu is een onuitputtelijke bron van medemenselijkheid.

Je kijkt niet alleen naar de verantwoordelijkheid van het individu voor zichzelf, maar ook naar de 'medeverantwoordelijkheid ' naar elkaar en de gezamenlijke verantwoordelijkheid van de hele gemeenschap.

Het is geen religie. Het gaat over verbinding, voorouders, de nog niet geboren kinderen horen daarbij. Dieren, planten, alles is beziel. De mens moet niet alleen goede banden onderhouden met de levenden, maar ook met zijn voorouders.

Ubuntu is de taal van het hart.

Dat is het wat mij zo raakt, die diepe verbondenheid te voelen.

Het verlangen naar werkelijke verbinding, dat is ook kwetsbaar durven zijn.

Je steeds open stellen, luisteren, communiceren.

Het is een verlangen en tevens kan ik me zo onthand voelen hierin.

Dat gaat met vallen en opstaan. Gelukkig is er elke dag weer een nieuwe kans om te oefenen.

Volgens Ubuntu doen we er allemaal toe en dat geldt ook voor alles wat we doen.

Elke kleine daad kan iets groters in gang zetten.

Elke toevallige ontmoeting, elke poging die we doen heeft het in zich om iets te betekenen voor het grotere geheel en kan ons leven verrijken. Het gaat over respect en gelijkwaardigheid.

Ubuntu is veel omvattend, ik verloor mezelf - al schrijvend - in de veelheid.

Ik heb me beperkt tot de 'rode draad', de essentie. Verbinding.

Voor al in deze tijd, waarin we leven voel ik een roep naar verbinding.

Hoe moeilijk het is om ons zo tot elkaar te verhouden - om elkaar helemaal te kunnen zien - wordt duidelijk in onderstaand gedicht.

De Kloof.

Jij voelt gekwetsheid en pijn, ik zie jou niet.
 Misschien laat je het verwrongen zien, maar ik zie je niet.
 Je beschermt jezelf, past je aan.
 Omdat je diepste geliefd wil zijn, erbij wil horen zoals ieder mens.
 En dan, die ene trigger
 Het lijkt om niets te gaan, maar jouw zenuw van pijn wordt geraakt.
 En vanuit een menselijke oerpijn schreeuw, schopt, sla en vecht je.
 Ik begrijp je niet, ik zie je weer niet.
 Maar nu ben ik boos en gekwetst. Ik veroordeel je.
 Ik wil jou weg, weg, weg. Ver weg van mij.
 Omdat ik diep van binnen jou wél aanvoel en begrijp.
 Maar ik wil weg, weg van mijn aandeel in jouw pijn.
 Weg van mijn schuldgevoel en mijn schaamte.
 Want het erkennen van jou en jouw pijn gaat hand in hand
 met het erkennen van mijn schuld en schaamte.
 En juist daar wil ik van weg.
 Ik wil jouw pijn en jou ontkennen.
 Maar de brug naar samen.
 Ik wil écht wel die weg inslaan van schuld naar verantwoordelijkheid.
 Ik wil gedeelde verantwoordelijkheid nemen voor jouw pijn.
 Ik wil jouw pijn zien en erkennen.
 Maar ben jij bereid om mij ook te vergeven als ik jou zie.
 Want ik ben bang, dat jij ook mij niet ziet.
 Ik ben bang.
 Hier is mijn hand.
 Vertel.
 Ik luister.

Annette Nobuntu Mul

Cultuur in de NES

door Alwina van Pagée en Geertrui van Herwijnen (activiteiten commissie)

Op 3-november trad Melopee op in de NES met hun programma "Ik noem je naam", met zang, met piano, met gitaar, gitaarluit en mondharmonica.

Troostrijke gedichten, liederen en verhalen over de dood en het afscheid nemen .

Dit in de tijd van aller heiligen en aller zielen.

Een prachtig programma met liederen en teksten uit de hele wereld, van oud tot modern, landen en volkeren verbindend. Aan het publiek werd gevraagd de naam te noemen van een dierbare overledene, onvergetelijk mooi en intens. De "andere" wereld was bij ons.

Met een gevulde Nes kregen de toehoorders een "hart onder de riem" voor de toen aanstormende herfst en wintertijd.

Na een warm applaus konden liefhebbers nog even napraten met een drankje en knabbeltje.

Tot volgend jaar Melopee !!

Op 10 dec. traden May Verheyen en Maathe Commerina Boot op in de Nes met hun presentatie over twee Russische kunstenaars die elkaar treffen in Parijs. Marina Tsvetajeva en Natalja Gontsjarova, wat bezielde deze twee sterkte vrouwen?

Een indrukwekkende presentatie van May die in de levens van twee kunstenaressen is gedoken: Marina & Natalja, twee eigenzinnige, vrije, veelzijdige Russinnen.

Heel mooi hoe May ons meenam in die heftige tijd waarin deze dames leefden.

Met haar prachtige, doorvoelde voordracht van enkele gedichten en teksten was Maathe een mooie afwisseling in dit intensieve programma.

Heel fijn dat de Nes de ruimte kan bieden aan prachtige programma's.

Blik terug en blik vooruit

Door Berthe Stevenhaage

Voor veel bewoners van de Kloosterhof was het een bewogen najaar, waarin wij de verbondenheid met elkaar konden ervaren: de Feniksleden met elkaar binnen de woongroep, de mensen uit "tkollektief" en de zusters Ursulinen.

In ruim een maand overleden er vijf zusters. Sinds de allereerste begrafenis van een zuster die we mee maakten, dat was toen zuster Coleta, hebben wij met leden van de woongroep en enkele anderen bij onze achteruitgang elke keer een soort erehaag gevormd, om zo respect te betonen aan de overledene. Als de klokken in de voormalige kapel werden geluid wisten we dat de stoet er aankwam en zagen we in stilte de begrafenisstoet het kerkhof op het landgoed Merici betreden.

In de maand december staan wij als leden van de woongroep ook altijd stil bij de dood van het enige lid van wie wij tot nu toe afscheid hebben moeten nemen: in december is het 4 jaar geleden dat onze Tineke overleed. Haar foto in de Nes en de speciale steen in de Nestuin houden de herinnering aan haar levend.

Het najaar van 2023 is gelukkig ook te beschouwen als een kwartaal dat hoop geeft voor de toekomst. Eindelijk komt er substantieel ruimte voor uitbreiding van Woongroep Feniks. Naast de 16 appartementen die bewoond worden door leden van Woongroep Feniks komen er per januari 2024 twee driekamerwoningen bij, op de begane grond in de noord-westvleugel. In de maanden daarna komt er nog één vrij voor ons. Eindelijk komen we in de buurt van de 20 die ons vanaf het begin zijn toegezegd. Daar zijn we erg blij mee! Met een prachtig in kerststemming aangeklede Nes bereiden we ons nu samen voor op een mooi jaar 2024, met nieuwe kansen! We wensen jullie allen heel fijne kerstdagen en al het goede voor het nieuwe jaar.

Onze volgende nieuwsbrief zal voor de zomer verschijnen. Nieuwe bewoners zullen zich waarschijnlijk even voorstellen en vertellen hoe het hen dan in de woongroep vergaat. De serie “wat hou ik van mijn tuintje” zal zeker worden voortgezet en wie weet welk thema een van de bewoners dan met ons gaat delen. Tot later.

Welmoed van Mansvelt.

